

Grå sandsten. Mått $54 \times 54 \times 5$ cm. Ristningslinjerna är mycket smala och skarpa. Utan tvivel har ristaren varit en van och skicklig runmästare.

Nä 6 utgör av allt att döma en del av en häll i en gravkista.

7. Riseberga Kloster, Edsbergs sn.

Litteratur: E. Ekhoﬀ, Anteckning den 18/6 1902 (ATA); S. B. F. Jansson, Runinskrifterna i Närke (i: Från bergslag och bondebygd 1952), s. 64.

Äldre avbildningar: Ekhoﬀ, teckning 1902 (ATA); K. Berlin, foto 1902 (ATA).

Utom de nu behandlade, till vår tid bevarade Risebergastenarna (Nä 4–6) har ytterligare ett stycke av en sten, rikt ornerad med ormslingor, påträﬀats vid Riseberga. Stenen undersöktes år 1902 av Emil Ekhoﬀ, men har senare gått förlorad. Det är möjligt, att Nä 7 är en av de två ristade stenar, som enligt Djurklou hade kommit i dagen år 1899; se Nä 5.

Om fyndet av stenarna vid Riseberga antecknar Ekhoﬀ, att utom den runristade hällen Nä 4 även »tre andra stenar med 'slingor' men inga runor» hade påträﬀats »på ett gärde strax invid gården». Han tillägger, att stenarna »nu [äro] uppställda i parken». På denna plats fotograferades alla fyra stenarna år 1902.

Tre av stenarna — Nä 4, 5 och 6 — är i behåll och förvaras på Örebro läns museum, medan däremot den fjärde stenen, Nä 7, ännu ej har kunnat uppsåras.

Stenarten är sannolikt sandsten. Enligt Ekhoﬀ mäter ena sidan av den nästan kvadratiske stenen 46 cm. Ornamentiken är av fotografiet att döma av samma karaktär som slingorna på Nä 6, och det förefaller troligt, att samme ristare har huggit båda stenarna. Det är möjligt, att Nä 6 och 7 utgör delar av samma häll, trots att stenarna (på fotografiet) förefaller att vara av olika färg; se fig. 12.

Lantbrukare Robert Lindqvist, Frösvi 1⁴, meddelade mig i samband med runinskriftsinventeringen att en flat sten framför mangårdsbyggnadens källaringång enligt en tradition på platsen skulle härröra från Riseberga Kloster och vara runristad. Då hällen år 1966 frilades och vändes, visade det sig, att den var en del av en gravsten från 1600-talet. Gravstenen, som är vackert huggen, har nu sin plats på ÖLM (inv.nr 24.858).

Knista kyrka.

Ett runstensfragment skulle — enligt muntlig uppgift av rektor A. Robert Larsson — sitta inmurat i materialkällaren — numera pannrum — under Knista kyrkas kor. Meddelandet om detta eljest helt okända fragment lämnades antikvarien G. Ekelund omkring år 1945. Rektor Larsson, som var mycket intresserad av fornminnen, föddes i Knista klockaregård år 1862.

Muren, där stenen skulle befinna sig, är numera dold av rappning. Uppgiften torde grunda sig på en oriktig tradition. Den utpekade muren visade sig vid undersökning bestå av tegel.